

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Ročník 87

Číslo 42

14. října 2007

Cena: 6 Kč

STUDIUM TEOLOGIE JE STÁLÉ A POKORNÉ HLEDÁNÍ PRAVDY

Akademický rok na Husitské teologické fakultě UK byl slavnostně zahájen za přítomnosti bratra patriarchy v pondělí 1. října. První studentské bohoslužby se konaly ve středu 3. října v Husově sboru v Praze na Vinohradech. Kázání bratra patriarchy přinášíme v plném znění.

Sestry a bratři, zdravím vás při studentských bohoslužbách na počátku nového akademického roku. Pro někoho z vás je to začátek studia na Husitské teologické fakultě Univerzity Karlovy jako takového, pro další z vás je to začátek nového ročníku, kterým se blížíte k závěru svého studia. Pro nás všechny je určeno Kristovo slovo, které nás povzbuzuje k úsilí, vytrvalosti a důvěře. „Hleďte a naleznete, proste a bude vám dáno, tlučte a bude vám otevřeno“ (Mt 7,7-11).

„Hleďte,“ vyzývá nás Kristus. Čas studia je časem hledání. A platí to zejména o oboru teologie. Studium na Husitské teologické fakultě je dobou osvojování si daných znalostí této vědy i dalších oborů a odborných schopností. Studium teologie je hledáním pravdy uprostřed omylů, iluzí, klamu a nejistoty. Je hledáním hodnot, které obtočí uprostřed složitého života. Je hledáním tváře skutečného živého Boha, který se skrývá za lidskými falešnými představami o něm (Iz 55,6.8-9). Kdo nehledá a myslí si, že už dospěl k definitivnímu poznání, ten se může mýjet cíle a smyslu teologického studia. Je to totiž trvalé vnitřní hledání, trvalé úsilí, trvalé studium, ať již je někdo v prvním ročníku nebo farářem v důchodovém věku. „Teologie přivádí člověka v úžas a nutí jej ke stálému učení,“ říká Karl Barth. „Nemůže být řeč o tom, že by se jednoho dne vyučil a že by mu pak nezvyklé mohlo připadat obyčejné, nové jako dávno známé, a podivně zarážející, že by mu zdomácnělo. Kdyby to svedl, pak by do teologie buď ještě vůbec nevstoupil – nebo by z ní byl již zase venku“ (Uvedení do evangelické teologie, cit. s. 214). Čas studia patří k nejpříhodnějším obdobím lidského života. Pro teologa je čas studia zvláštní neopakovatelnou možností pronikání do hlubin poznání Písma, tradice, tajemství světa a člověka. Je dobou vnitřního zrání. Stává se, že v náporu informací, náboženských představ dob dávnych i současných, církevních sporů se člověk dostává do vnitřní krize. Místo, aby se Bohu přiblížil, tak se od něho jakoby vzdaluje. Čím více informací a dostupných znalostí, tím je vše pochybnější a nejistější. Kde je ten Bůh dětské biblické dějepřavy? Ale tato krize je důležitá. Je lepší, když se prochází krizí během studia – v čase přípravy a ne až po ustanovení do duchovenské služby v náboženské obci. Lepší, když prožije krizi sám, než aby ji prožívali s ním druzí. „Temná noc ducha, v níž je člověk vysta-

ven Božímu mlčení, tedy zakouší Boží nepřítomnost, je nesmírně důležitým časem jeho duchovního růstu a zrání“ (T. Halík, Noc zpovědníka). Člověk si musí něco vnitřně prožít, aby mohl ze své víry druhým později něco předávat.

To, co je zvláštní na studiu teologie, je propojenost tohoto oboru s duchovním životem a modlitbou. Kristus říká: „Proste.“ Člověk zasažený teologií o pravdu prosí. Člověk se pravdy nikdy nezmocní. Pravda se otevírá. Bůh sám se pokornému člověku dává poznávat (Mt 11,25-27). Zdeněk Trtík, teolog naší církve říká: „Zrovna, když se lidský rozum nejvíce namáhá proniknout k Bohu, Bůh se poznat nedává. A třeba tehdy, když se člověk tohoto úsilí vzdal, poznal svou bezmocnost i omyl, setkává se s Bohem“ (Teologické úvahy, s. 133).

Přesto Ježíšovo slovo je proti rezignaci studenta i kteréhokoliv člověka, který si v životě říká: „Nebudu již nic hledat. Stejně to nemá smysl.“ „Nebudu o nic prosit.“ „Nebudu se přece nikoho o nic doprošovat.“ A známe situaci, kdy se ocitneme u zavřených dveří, kde je napsáno nevstupovat či neklepat. Váháme. Zaklepat nebo nezaklepat? Například student chodí kolem dveří pracovny profesora nebo děkana a váhá, jestli má zaklepat. Máme dojem, že tam nikdo není nebo tam je někdo, koho naše problémy nezajímají. To samozřejmě není příklad teologické fakulty, kde se očekává přece jen osobnější přístup. – Před některými zavřenými dveřmi si člověk říká: „Když zaklepu, tak stejně nikdo nepřijde otevřít. Můžeme mít dojem, že i naše dveře k Bohu jsou zavřené a Bůh má jiné starosti, než aby se zabýval právě mnou a mým problémem. Jenže Kristus říká: „Klepejte.“ A to ne potichu, ne jen jediným prstem, ale on říká přímo „Tlučte.“ Ježíšovo slovo je povzbuzením k velké důvěře, že naše hledání a prosby neskončí u zavřených dveří. Bůh o nás ví a má o nás zájem. Naše hledání není zbytečné, naše prosby budou vyslyšeny a naše nepřeslechutelné klepání na dveře Božího domu přece jen nezůstane bez odpovědi. Bůh v Kristu nám otevírá dveře k plnosti života. „Hle, otevřel jsem před tebou dveře, a nikdo je nemůže zavřít“ (Zj 3,8).

Studentky a studenti, sestry a bratři, na začátku nového akademického roku nás Kristus povzbuzuje k úsilí, vytrvalosti a důvěře v toho, jehož můžeme poznávat a jemuž můžeme svým myšlením a životem v tomto čase a v tomto světě sloužit.

Tomáš Butta

Zahájení akademického roku na Husitské teologické fakultě UK se zúčastnil i bratr patriarcha.

SIBIU – NOVÉ IMPULSY K ŽIVOTU KŘEŠŤANŮ 2.

Atmosféru multikonfesního sedmihradského města Sibiu jsme alespoň v náznaku odkryli v prvé části tohoto článku v minulém čísle. Rovněž i významně podněty z prvé části jednání pod názvem Světlo Kristovo a církev. Církev se ale nesmí zabývat jen sama sebou, jak několikrát zaznělo nejen na tomto 3. Evropském ekumenickém shromáždění (EEA3), a proto i zde bylo hlavní motto EEA3: „Světlo Kristovo svítí nade vším“ rozděleno do dalších dvou velkých podtémat: Světlo Kristovo a Evropa a Světlo Kristovo a svět.

Již při zahajovacím plénu prezident Konference evropských církví rev. Jean-Arnold de Clermont zamířil kriticky do vlastních řad, když poukázal na to, že „navzdory dlouhé cestě lidí Evropy, kteří již proměnili náš kontinent v oblast smíření, míru, spravedlnosti a solidarity, máme stále značné obtíže uniknout různým formám egoismu a nacionalismu“. Rovněž nás i přes tragedie minulých staletí trápí „antisemitismus a islamofobie, která se rozvíjí“. „Navzdory bohatství našeho kontinentu pokračuje chudoba, která korumpuje každou z našich zemí. Navzdory nepopíratelnému pocitu míru, který vládne na většině našeho kontinentu, nejsme opravdu vázání kulturou nenásilí, ani jako vyslanci smíření.“ Co však „potřebujeme my i svět, jsou svědectví a znamení.“ Znak toho, co se kde děje v církvích a reflektuje Kristovo světlo, znaky naší schopnosti překonávat rozdělení, spojení v modlitbě a společné hlásání dobré zprávy o spáse. Znak naší schopnosti opustit sevření našeho nacionalismu a rozvinout solidaritu, s velkým respektem vítat migranty.

Znak našeho chcení změnit náš životní styl ve smyslu ochrany budoucnosti naší planety, znak našeho závazku míru. Tyto znaky pak nemohou zůstat jen zahanbeným vyznáním naší neschopnosti změnit svět, ale musí být i potvrzením naší odpovědnosti, kterou nám Bůh světil.

Rovněž prezident Rady biskupských konferencí Římskokatolické církve (CCEE) kardinál Péter Erdő ve svém úvodním projevu uvedl, že i nadále máme konkrétní úkol „činit svět kolem nás více spravedlivým a bratrským místem, neboť zejména otázka spravedlnosti nebyla dořešena.“ Poukázal pak na výzvy tohoto světa: „globalizaci, jež jde na našem kontinentu ruku v ruce s mobilitou lidí, která nepřináší vždy harmonii mezi kulturami a náboženstvími... spravedlnost a nespravedlnost na mezinárodní úrovni, beznadě, terorismus, krizi přírodního prostředí, rozšíření sekularizace, neslýchaný rozvoj vědy a technologie – zvláště biotechnologie, která staví v otázku lidské bytí a vyžaduje seriózní etické úvahy. Stejně tak čelí velké výzvě zejména i lidské a křesťanské hodnoty.“ Křesťané by se měli od sebe vzájemně učit z rozličných zkušeností, které ve společnosti učinili, s každou kulturou by pak měl být veden dialog.

Obohacení růzností kultur v Evropě vyzdvihl též při zahájení kardinál Walter Kasper, který dále podtrhl, že „naším cílem je jednota, avšak ne uniformita, ...co nás sjednocuje, je idea Bohem dané hodnoty každého člověka, svatost života a koexistence spravedlnosti a solidarity, starost o stvoření a nová kultura odpuštění a lásky.“ Požadavek „skutečného a objektivního

ho dialogu, jímž bychom též měli být schopni přispět k důležité cestě ke konsolidaci, smíření a komunikaci, ba i mezi lidmi Evropy, v podpoře a propagaci stvoření nové Evropy, kde křesťanské principy a hodnoty budou pravidlem na základě duchovního dědictví křesťanství“ vyslovil při zahájení i ekumenický patriarcha Bartoloměj.

Úlohu církvi jako terapeutickou označil pak v plénu o Evropě viceprezident CEC dr. Anastasios, arcibiskup Tirany a celé Albánie. Křesťané v multikulturní sekularizované Evropě nemají být s touto společností v konfliktu, ani v ní nemají hledat své dominantní postavení, ale z pověření toho, který je Světlo světa, mají „nést svědectví, bratrskou a sesterskou službu a terapeutickou asistenci.“ Přičemž tato se netýká pouze léčení nemocí, ale „zahrnuje uzdravování zranění na těle společnosti a vztahů mezi lidmi. Zahrnuje nalezení kůry pro nenávisť, nedůvěru, xenofobii, rasismus a jakýkoliv druh nepřátelství. To by se mělo stát naší jasnou aspirací na podporu a upevnění základních křesťanských hodnot, které formovaly Evropskou civilizaci: Zdůraznění hodnoty lidské bytosti jako základu pro lidská práva; respekt ke svobodě jednotlivců bez ohledu na původ, rasu, vzdělání nebo náboženství; posvátnost manželství a rodiny; odpovědnost každého občana za rozvoj celé společnosti; sociální solidarita a spravedlnost, síla lidskosti a důležitost překonání egoismu. „Jako děti světla jsme my křesťané voláni k nabídnutí všech barev spektra, jimiž je tvořeno spektrum bílé: světla míru s námi samými, s těmi kolem nás a

Pokračování na str. 3

O pokoření

Důmyslně sdělovací prostředky nám denně přináší zprávy ze všech oblastí života, z politiky, umění, sportu, černé kroniky atd. Bez těchto informací bychom vůbec nevěděli, co se ve světě děje. Tak jako každá profese, i ta redakorská si vytvořila určitý svůj slovník, který používá a jemuž čtenáři a posluchači většinou rozumějí.

Jsou však i výjimky. Patří mezi ně slovo "pokořit". Užívá se nejčastěji v souvislosti se sportem. Tak třeba když fotbalové nebo hokejové družstvo vyhraje nad svým soupeřem výrazným rozdílem branek, dovidáme se, že je "pokořilo". Když horolezec stane na vrcholku Mount Everestu, "pokořil" jej. Také ten, kdo přeplave kanál La Manche, jej "pokořil". Četl jsem i to, že američtí kosmonauté "pokořili" Měsíc. A o jednom dirigentovi dokonce, že svým uměním "pokořil" celý svět.

Nějak mě to zaleklo, a tak jsem si ve slovnících vyhledal, že slovo "pokořit" znamená "násilím, mocí, obyčejně vojensky uvést v závislost, podrobit, podřídit, ponížít, potupit, podmanit, ovládnout, snížít něčí důstojnost". A pak jsem si v duchu představil, jak třebaš pokoření spartánské uklízečky slávistické (nebo slávisté spartánské) šatny a perou se o soupeřovy dresy, jak pokořený Mount Everest se stydí a žádá za trest o umělé snížení své výšky, jak La Manche slibuje, že kvůli potupě podmanění už nikdy nebude vytvářet nebezpečné vlny, jak Měsíc uznává plnou závislost na člověku a jak celý svět poslušně skáče podle taktovky jednotlivce.

Sloveso "pokořit" má v těchto souvislostech v sobě kus falešné lidské pýchy, velikášství, bezohlednosti a samolibosti. Kdo chce někoho nebo něco pokořit, sam ztrácí lidskou tvář nebo se zesměšňuje.

Stačí však, když ke slovesu "pokořit" přidáme zvrtné zájmeno a obě slova pak vztáhneme k sobě a k tomu jedinému spravedlivému a laskavému Pánu, a všechno je najednou jiné. V 1. listu Petrově (5,5b.6) je to vyjádřeno takto: „Všichni se oblecte v pokoru jeden vůči druhému, neboť Bůh se staví proti pyšným, ale pokorným dává milost. Pokořte se tedy pod mocnou ruku Boží, aby vás povýšil v ustanovený čas.“

Zdeněk Svoboda

Z kazatelského plánu

20. NEDELE PO SVATÉM DUCHU

Je dobré potichu čekat na spásu od Hospodina.

Komenský vzal za základ jednoho ze svých kázání evangelní čtení ve větším rozsahu než zde činí EL, totiž ne pouze L 17,5-10, nýbrž L 17,3-10. Potom lze uvažovat asi tak: víra se zdá být něčím málo patrným na první pohled. Skoro ji není vidět. Je jako malé semínko. Dokáže však způsobit velké netušené věci. Obraz o přesazení vzrostlého stromu dá se pak chápat jako vykořenění zloby z našeho nitra, takže jsme pak schopní upřímně odpustit bližnímu, třeba i opakovaně. Zákony Božího království se nedají zredukovat na přesný výčet povinností, po jejichž splnění bychom si mohli „odpočinout“. Úkoly dané nám Pánem nikdy nekončí. Vždy máme být připraveni učinit ještě něco navíc a nevypočítávat přitom jakékoliv své zvláštní zásluhy. Před Bohem žádné nemáme. Ani na Boží odpuštění si nemůžeme činit nárok jako na protihodnoty za své vzorné chování. Nebeského Otce můžeme jen prosit za odpuštění a doufat, že to učiní pro nezměrnou lásku svého Syna.

Vstup: Abk 1,1-5 nebo Pl 3,24-33

Tužby:

2. Abychom svému Pánu cele i upřímně sloužili a chtěli mu náležet bez výhrad a výmluv...
3. Abychom s pokorou a láskou nacházeli radost v poslušném plnění jeho svatě vůle...

Epistola: 2 Tm 1,1-14

Evangelium: L 17,3-10

K obětování: 1 K 15,57-58 (1J 2,1-2)

K požehnání: Žd 6,9-15 (Ž 37,1-11)

Modlitba:

Hospodine, Bože milostivý, bez přestání bychom tě měli velebit za to, že tvůj nejmilejší Syn nás ujistil o tvé lásce a nabídl nám občanství ve tvém království. Se zahanbením musíme doznat svůj malý vděk a mnohou slabost. Více se podvolujeme lidské zvlí než moci tvého slova. Ve svých srdcích dopřáváme místa zlobě a nelásce. Je v nás málo ochoty odpouštět. Jen ty, Otče, nám můžeš odpustit naši zpronevěru a obměkčit naše tvrdá srdce. Prosíme tedy, očisti nás, ujmí se nás, pomoz nám cvičit se v pokoře a trpělivosti. Učiň nás svými poslušnějšími dětmi. Kéž radost z toho, že ti v Ježíši Kristu patříme, probouzí v nás ochotu sloužit tvým záměrům vytrvale a bez výmluv.

Vhodné písně: 12, 13, 37, 43, 45, 182, 195, 290

MATEŘSKÝ ÚL

aneb Podobenství o demokracii, která je založená na osobní odpovědnosti a kázni

(pokračování z minulého čísla)

„Tempo s tím nemá co dělat. Tenhle úl vyrábí Úlový med. Taková základní životní jistota. Taková jednoduchá ekonomika! A vy to nechápete!“

„No, mě trefil!“ řekla Melissa. „Byl jste někdy venku za Branou?“

„Samozřejmě, že ne. Co bych tam viděl? Mě stačí, co vidím tady.“ A stvoření polykalo, div že neprasklo.

Melissa se uchýlila ke své mizerně oceňované práci; pak vyhledala Sacharissu a svěřovala se jí.

„Fuj!“ řekla moudrá včela rozmrzele. „Řekni nám něco nového. Úl je plný takových, jako on.“

„K čemu to všechno spěje? Všechno med se spotřebuje a žádný nevyrobí. Takhle to dál nejde.“ řekla Melissa.

„Koho to zajímá?“ řekla Sacharissa. „Vím teď, jak se trubci cítí den před tím, než jsou zabiti. Máme krátký život, budme veselí, dokud to jde.“

„Kdyby šlo jen o veselost. Ale pomysli na ty strašlivé, okázalé, deformované Zrůdy, které nás doma čekají, jak se v temnotě plazí, hemží a vedou řeči a roznášejí špinu.“

„To mi tolik nevadí, jako když zpívají ty svoje pitomé písničky vždycky potom, co je nakrmíme, všechno o té nádherné práci mezi květinami,“ řekla Sacharissa z hloubi svého znechucení.

„Jo, a jak je na tom naše Královna?“ otázala se Melissa.

„Přívětivě zoufalá, jako obvykle. Ale čas od času snese vajíčko.“

„Opravdu?“ Melissa se zarazila.

„Představ si, že bychom se my, zdravé dělnice, pokusily vychovat Princeznu - na nějakém čistém místě.“

„To bys musela nejdřív nějaké najít. Úl je plný zavíječů a jejich neřádstva. No, dejme tomu - a dál?“

„Princezna by nám mohla pomoci, až přijde Hlas zpoza Opony, o kterém mluvila Královna. A všechno je lepší, než dřít na Zrůdy, které jen žvaní o práci, kterou tak jako tak nedělají, a ještě plýtvají tím, co přineseme domů.“

„Na tom nesejde,“ řekla Sacharissa. „Jdu do toho s tebou, už pro tu srandu. Zrůdy by nás umačkaly k smrti, kdyby se to dověděly. Pojď domů a dáme se do toho.“

***

Není dost místa k tomu, abychom vykládali, jak zkušená Melissa našla ve vzdáleném koutě odložený a opuštěný rámeček, úplně zkažený zmatečnými pokusy stavitelk buněk, za který se včely styděly a nikdy ho už nechtěly vidět. Jak v těch ruinách zajištěla Královskou Buňku zdravým voskem, ale zamaskovala ji smetím, aby se ničím nelišila od ostatních.

Jak triumfovala, když se jí povedlo přemluvit Královnu, která už úplně podlehla beznaději, aby z posledních sil snesla nejcněnější vajíčko - a zem-

řela. Jak její tělo bylo vyhozeno na hromadu odpadků a jak mnoho kladoucích sester se dalo do snášení trubčích vajíček, kdekoli si vzpomněly, a všechny tvrdily, že Královnu už vůbec nepotřebují.

Jak Sacharissa tajně uprostřed zmatků zasvětila jisté mladé včely do (téměř ztraceného) umění výroby Mateří kašičky, aby to pak mohly předat další generaci. Jak se ze skrytého vajíčka nevytlíhl trubec, ale opravdová Princezna. Jak byla buňka zavíčkovaná a jak Sacharissa s Melissou zoufale dřely, aby krmily a znovu krmily nové rojící se Zrůdy, aby je ani nenapadlo klást zvědavé otázky, které, kromě písní o práci, byly jejich oblíbenou zábavou.

Jak v příznivé hodině bezměsíčné noci se narodila skutečná Princezna a jak ji Melissa propašovala do temného prázdného skladu na med, aby tam bydlela, dokud nepřijde čas. Jak trubci, zjistiťše, že je tam, obcházelí kolem, zpívající nemravné a košilaté milostné písně starých dnů - k zlosti kladoucích sester, které si o trubčích nemyslely nic dobrého.

Tyto věci jsou popsány v Knize Královen, která je uložena v dutině Velkého Jasanu Ygdrasilu.

Rudyard Kipling

Přeložili: Michaela Procházková a

David Pacovský

(pokračování příště)

Nad Písmem

ODPOUŠTĚT POŘÁD?

Ježíš nás učí, že zlo nemáme oplácet zlem, nýbrž že máme odpouštět. Ne jednou, ne dvakrát, ale třeba i sedmkrát za jeden den. V Matoušově podání se na otázku odpouštění ptá sám Petr a zdá se mu, že sedmkrát je dost. Ale dostává odpověď – ne sedmkrát, ale sedmdesátkrát sedmkrát. Nejde o to, aby si člověk dělal čárky až do téměř pěti set. Právě naopak, jde o to, aby si vůbec žádné čárky nedělal a odpouštěl pořád.

Odpouštět pořád? To snad po nás ani nikdo nemůže chtít! Ovšemže může! Ten, který nám odpouští mnohem víc. Právě to se nám Ježíš snaží ukázat. Bůh nám odpouští nesmírně mnoho. Kdo má jen trochu citlivé srdce, citlivé svědomí, ten ví, že by se sám ani den neobešel bez Božího odpuštění. A přesto jsme možná slyšeli, možná někdy i řekli: „To mu nikdy neodpustím.“ Jistěže víme o úskalích laciného odpuštění. Ale když poznám, že za mne bylo draze zapláceno, pak budu mít odvahu i k usilovným zápasům, budu mít odvahu dobrat se k odpuštění každému, kdo mi ublížil. Opravdu ublížil. Někdy nejsme schopni odpustit ani málo, co s křivdou a ublížením nemá nic společného.

Co všechno nám na druhých vadí! Přitom při každém vyslovení: „Odpusť nám naše viny,“ dodáváme: „jako i my odpouštíme našim viníkům.“ Je to vlastně jediná podmínka v modlitbě, kterou musíme vyslovit, kdykoli se modlíme modlitbu Páně. Nedopouštíme se v tuto chvíli lži vůči samotnému Bohu? Odpuštění, nikoli

msta. To je požadavek, na němž závisí naše spása.

Často mluvíme o odpuštění a radujeme se, že nám Bůh v Kristu odpustil. Potěšujeme se tím. Na druhé straně cítíme kolem sebe hořkost, hněv nebo i nesmiřitelnou zášť. Snad to ani není možné, mít se všemi lidmi čistě účty. Snad nemusíme vnucovat odpuštění tam, kde se o odpuštění nestojí. Jde přece o to, aby v našem srdci nebyla zášť. Abychom, když to jinak nejde, uměli odpustit ve svém nitru, abychom nechovali hněv a nebažili po pomstě. Kde se odpouští, tam roste láska a radost.

Ne náhodou po slovech o odpuštění mluví Pán Ježíš o víře. I učedníci si v tuto chvíli jistě uvědomili nedostatečnost své víry, neboť jen veliká víra dovede být tak velkorysá a plná milosrdenství. Proto vzápětí prosí o dar víry. Kdo může být Ježíšovým učedníkem? Je to dar, uvěřit a stát se Ježíšovým učedníkem? Je to dar daný zadarmo jen někomu? Anebo je to záležitost lidského poznání, rozumu a vůle? Je to dar nesmírné ceny, ale ten dar je nabízen každému. Ne tak, že by se člověk narodil už jako věřící a ani na rozkaz se věřit nedá. K víře nedochází z lidské vůle. Člověk sám sebe k víře nepřemluví. O víru se nemůžeme s nikým rozdělit. Víra je v Bohu samotném. Bůh člověka k víře přemáhá, i když člověk se často vzpírá. Věříme, protože nemůžeme jinak. A necítíme se vůbec jako ve slepé uličce, naopak jsme obdarováni, svobodní – a nemusíme tancovat, jak svět píská.

L 17,3-10

Velká víra se nebojí překážek. A vůbec se nemusí projevovat velkolepými skutky. Daleko spíše tichou a pokornou službou, bez čekání na odměnu, bez čekání na pochvalu. Víra je povinnost vůči Bohu, kterou plníme každodenním životem. Pán Ježíš je nám příkladem a službu očekává i od nás.

Nebyli jsme stvořeni nadarmo. Máme úkol, který plníme nebo neplníme v každé chvíli svého života. Doma, v zaměstnání, ve škole, o dovolené, v jakémkoli rozhovoru. Bůh s námi počítá. Nejsme zbyteční máme místo v Božím nápravném díle ve světě. Záleží na každém našem kroku, na každém našem slově, na každém našem činu. Stále si říkáme: „Když ne já, kdo jiný bude milovat, odpouštět a pomáhat.“ Amen.

Věra Říhová

**Hospodine,
Bože náš,
děkujeme ti
za dar víry,
za přetvářející moc
tvého milosrdenství.
Prosíme,
přispěj nám
svým Duchem,
abychom dokázali žít
podle tvé svatě vůle,
abychom jednou nestáli
před tvou tvář
jako služebníci
nepotřební.
Amen**

425. VÝROČÍ GREGORIÁNSKÉHO KALENDÁŘE

Když byl kardinál Hugo Buoncompagni 13. 5. 1572 zvolen papežem, bylo mu už 70 let. Na papežský trůn nastupoval pod jménem Řehoř XIII. v době dramatických konfliktů mezi tradiční (římskou) a reformačními skupinami v řadě evropských zemí: V německé říši byla na augsburském sněmu roku 1555 prosazena zásada "cuius regio, eius religio", tj. podle víry pána majetku mělo tam být i vyznání poddaných. V Anglii reformní Alžběta dala popravít v roce 1558 katolickou Marii Stuartovnu. Ve Francii v Bartolomějské noci 23. 8. 1572 bylo povražděno několik tisíc hugenotů. Turci byli sice poraženi v námořní bitvě u Lepanta, ale na Balkáně a v Uhrách svou moc upevňovali. Řehoř XIII. se snažil rozšířit vliv Říma na švédského krále Jana III., ruského cara Ivana Hrozného a polského krále Štěpána Báthoryho, ale se střídavými úspěchy. Svoje jméno však učinil nesmrtelným něčím jiným: přípravou a zavedením opraveného (posunutého) tzv. gregoriánského kalendáře, který platí ve světě dosud.

Lidé si uvědomovali plynutí času od pradávna – už svým stárnutím. V přírodě pozorovali pravidelné změny a cyklus počasí, které určovaly i jejich život a práci. Starí Egypťané už nejpozději ve 4. tisíciletí př. Kr. rozlišovali tři hlavní opakující se etapy: období záplav, osevu a žní. Opakování cyklu Měsíce jim dělilo toto období na kratší úseky: rok měl 12 měsíců po 30 dnech – 360 dní. Ale "sluneční" rok (oběh) má 365 dnů, 5 hodin, 48 minut a 46 vteřin, zatímco střední délka oběhu Měsíce je 29 dní, 12 hodin, 44 minuty a 3 vteřiny. Tak se počítání let proti slunečnímu koleběhu přírody posuňovalo!

Židé, kteří svůj kalendář převzali od Babyloňanů, tento časový posun

řešili tak, že po sedmi letech a dvanácti měsících zařazovali měsíc třináctý. Také starý a dosud stále platný kalendář muslimský se řídí Měsícem. Měsíc určuje i křesťanům datování Velikonoc: rozhodnutím nicejského koncilu r. 325 je velikonoční neděle vždy první nedělí po prvním jarním úplňku, to znamená nejdříve 22. března a nejpozději 25. dubna. Tento cyklus se opakuje vždy po devatenácti letech, ale i v tom je pro určení Velikonoc několik přesných výjimek. Také starí Římané měli svůj kalendář podle Měsíce, rok o dvanácti měsících začínal březnem. Posun počítání narozdíl od slunečního (a tím i přírodního) cyklu však během let vedl ke zmatkům. Gaius Julius Caesar, který byl zvolen také veleknězem, přivezl z egyptského tažení do Říma učeného matematika a astronoma Sosigena a s jeho pomocí provedl r. 46 př. Kr. reformu dosavadního kalendáře: Rok začínal 1. ledna, tři roky po sobě měly 365 dnů a čtvrtý vždy 366 dnů. Doplnkový den byl vložen za 23. únor, nebyl číslován a nazýval se "bussextus" (druhý šestý). Tento kalendář se nazýval "juliánský". Ani ten nebyl zcela shodný se slunečním cyklem (ročně o 11 minut, 14 vteřin), jarní rovnodennost přicházela stále dříve a po 128 letech už to činilo 1 den.

Na chybu upozornil na kostnickém koncilu kardinál d'Ailly, na basiléjském Mikuláš Kusánský – ale k reformě nedošlo (církve měla jiné, mocenské starosti!). V 16. století byl už časový posun 10 dnů: jarní rovnodennost přicházela na 10. března. Proto se roku 1563 opravou kalendáře zabýval i koncil tridentský a opravu svěřil papeži.

Uskutečnil ji o 20 let později právě papež Řehoř XIII. Podle propočtů

učených bratří Gigliů (latinsky Liliů) bylo rozhodnuto 24. 2. 1582 bulou Inter gravissimas, že bude vypuštěno oněch 10 dnů, takže po 4. říjnu přijde hned 15. říjen 1582. Přestupné roky byly opět každý čtvrtý, ale na počátku staletí nebudou přestupné ty roky, které nejsou dělitelné 400 (= 1700, 1800, 1900, 2000 atd.). Odchyłka tohoto kalendáře od slunečního cyklu je jen 26 vteřin za rok, tedy o jeden den by to bylo až kolem r. 4900.

Přijetí gregoriánského kalendáře neprobíhalo hladce – hlavně z náboženských důvodů. Okamžitě ho přijaly jen některé katolické státy. Také u nás narazil, neboť panovník to považoval za věc státu a také české stavy to chtěly projednat, takže v Čechách a Slezsku došlo ke změně počátkem ledna 1584, na Moravě v říjnu. Některá královská města (Cheb) a novokřtěnecká panství na Moravě se tomu však určitou dobu bránila, podobně jako německé protestantské země, Dánsko a kalvínské švýcarské kantony to přijaly až r. 1700, Anglie a Švédsko r. 1752, pravoslavné Bulharsko r. 1916, Sovětský svaz r. 1918 a Řecko r. 1924 (tam byl už posun data o 13 dnů). V moderní době se prosadil gregoriánský kalendář i mimo oblast křesťanské kultury: v Japonsku r. 1872, v Turecku a Egyptě r. 1927, v Číně r. 1949. Náboženské svátky se ale v pravoslavné oblasti drží dál podle kalendáře juliánského, tj. Vánoce se slaví kolem našeho 6. ledna.

V Organizaci spojených národů byl r. 1953 předložen návrh na nový světový kalendář se snahou o zjednodušení a zpravidelnění počátků měsíců, týdnů a dnů. Zdá se však, že pro různost světových kultur je jeho přijetí v nedohlednu.

(hr)

LÉTO – BUDIŽ POCHVÁLENO!

Parné slunné dny vystřídalo "babí léto" a my přehlízíme, co jsme v nich prožili. Většinou se vzpomíná na to dobré a člověk se hezkými zážitky posíljuje dál do své budoucnosti. K takovým patří i následující příspěvek.

Naše pražská diecéze ve své práci o děti a mládež letos opět uspořádala dvě tradiční akce: "Malování na chodníku" a "Tábor Broučků 2007".

Setkání dětí v Praze ve Stromovce se uskutečnilo 23. června. Sešlo se na padesát dětí a dospělých. Verš z Bible „Položil jsem na oblak duhu, aby byla znamením mezi mnou a zemí“ (Gn 9,13) nás uvedl do tématu. Na programu byla Noemova archa a potopa. A zahráli jsme si k tomu pěkné divadlo! – Najednou se děti proměnily v roztomilá zvířátka a sehrály scénky pod vedením sestry doktorky Pavly Vlkové z Kladna. Před námi se rozprostíralo dílo paní učitelky Ivany Staré z Velkého Oseka – obrovská archa, kde jsme všichni v čas nebezpečí našli své útočiště. Děti byly nadšené. Odnášely si mnoho věšších či menších dárků na památku včetně tradičních knížek, pamětních listů (opět vykouzila sestra Eva Ševčíková) a krásných keramických sluníček (výtvarné práce z Domečku v Trhových Svinech). V čas příhodný nám dokonce sprchlo, a tak jsme měli sami možnost na obloze najít duhu. Odpoledne jsme navštívili "Mořský svět" v areálu pražského Výstaviště a nestačili se divit, jací nejroztodivnější tvorové s neuvěřitelnými kombinacemi barev žijí ve slaných vodách tohoto světa. Sestra Mgr. Jarmila Chytilová je živě zachytila na svých snímčcích. Za finanční podporu akce ke Dni dětí srdečně děkujeme náboženské obci Praha 1-Staré Město a Náboženské obci Praha 7-Holešovice.

Druhá společná akce se konala v rekreačním zařízení Hela ve Velké Úpě, vzdálené 2 km od Pece pod Sněžkou. Tentokrát jsme tu byli ubytováni s mladšími i staršími dětmi z Polska a vzájemně jsme se doplňovali. Po celý týden nám přálo hezké počasí, a tak jsme se každý den vydávali na různé dlouhé trasy a poznávali krásná místa našich Krkonoš. Nejdleší celodenní výlet jsme podnikli autobusem z Velké Úpy do Janských Lázní, odtud lanovkou na Černou horu a dále po značkách přes blízké rašeliniště a nádherné výhledy zpět do Velké Úpy. Při cestě jsme se zastavili na Horské mléčné farmě a ochutnali zdejší dobroty. V pátek 10. srpna si děti užily i tradiční pouť v Peci pod Sněžkou. "Tábor Broučků" se konal právě v době, kdy se na Sněžce dokončovala nová poštovna a slavnostní otevření se zúčastnil samotný prezident prof. Václav Klaus. Každý den jsme pak s dětmi vytvářeli nejrůznější výtvarné práce (stromek, rybu, hvězdu, betlém, zvonek aj.) ke zvolenému tématu: Události kolem narození Spasitele. Výstižné fotky nám znovu oživují chvíle společného zpěvu, vyprávění, her, tance, karnevalu, sledování videa...

Jsem vděčná Pánu Bohu, že byl po celou dobu s námi a chránil nás svou milostí, abychom se ve zdraví mohli vrátit domů, kam se nám – upřímně řečeno – moc nechtělo. I tady jsme po celý čas pobytu zůstávali v Boží péči, a tak si pan MUDr. Tomáš Poch mohl na dovolené se svými dvěma dcerkami dobře odpočinout a zároveň nafilmovat a nafotit mnoho pěkných záběrů.

Děkujeme paní Heleně Kamlukové – majitelce hotelu Hela – a všem jejím zaměstnancům za milé přijetí, nevšední ochotu a vstřícné jednání.

Naše vděčnost tedy patří Pánu Bohu na nebesích i lidem na zemi, kteří se na akci podíleli, včetně našich pravidelných sponzorů: Olivově nadaci v Říčanech a Diecézní radě Církve československé husitské v Praze.

Dá-li Pán, za rok opět na shledanou!

Krasava Machová

SIBIU – NOVÉ IMPULSY...

Pokračování ze str. 1
s celým světem, světla spravedlnosti s námi bojujícími za spravedlivou společnost na místní, všeevropské i globální úrovni. Světla pravdy při studování historie a analýze sociální reality, světla dechu stvoření, které podněcuje originální myšlenky vědců, umělců a kultury. Světla naděje jednoty všech lidí na našem kontinentě s jejich smířnými a harmonizovanými různostmi. Světla lásky, ve smyslu síly dané křesťanské víře a živým příkladům všech, kdo ji zakusili. Odpovědností a misí církve je především poskytovat lásku, spojuvat lidi s

pramenem lásky. Není jiná sociální instituce, která by nás v tomto mohla nahradit. Neubývajícího paschálního světla, které odhaluje konečné vítězství nad hříchem a smrtí skrze sílu kříže a vzkříšení Kristova. Neméně přínosné byly postřehy a myšlenky politiků, kteří se dne zaměřeného na Evropu svými příspěvky rovněž zúčastnili, zvláště prezidenta Evropské komise Manuela Barrosa, z jehož projevu i z projevu dalších řečníků k tomuto tématu zazní zajímavé části opět v dalším čísle.

Hana Tonzarová

REAKCE NA ANALÝZU STAVU CÍRKVE

Uvedený materiál jistě budou chtít mnozí odmítnout kvůli tomu, že se jim nebude líbit ta která formulace nebo se budou cítit osobně dotčeni. Považuji za vhodné se však k tomuto textu s chladnou hlavou postavit čelem, zda nám jako církvi přece jen nesdělujeme něco velmi podstatného. Mám za to, že ano, byť to hodně členům církve může být nepříjemné, neboť za mnohými slovy vidíme kritiku své práce, což se týká hlavně zaměstnanců církve. Myslím, že není vhodným způsobem vůči této a podobným kritikám zahájení nějakého druhu slovního souboje, nýbrž jako nejlepší obranu považují vzít jim, resp. jejich tvůrcům, vítr z plachet uskutečněním činů, o nichž je tu řeč jako o chybějících a nevykonaných, přičemž u mnohých není pochyb o jejich nutnosti pro smysluplný život církve neřku-li o nutnosti odstranit jasné nedostatky. Je přitom docela možné, že zrovna ti nejkritizovanější církevní představitelé, tj. vikáři a biskupský sbor v čele s bratrem patriarchou, o podobných krocích uvažují a promýšlejí je, byť se o tom veřejně nešíří, a tak se třeba nakonec autoři článku sejdou ke konstruktivnímu jednání při tvorbě zmiňovaného druhého dílu pojednávajícího o strategii především

právě s nimi. Mám za to, že podepsaným bratřím jde o maximální snahu zlepšit a oživit život církve a nikoliv ji svou kritikou bořit, jak by mohla být jejich práce také chápána, a proto jejich iniciativu vítám a rád se k jejich práci připojím s důvěrou, že k tvorbě dalšího materiálu a především pak k práci při hledání a uskutečňování takových způsobů, které povedou k většímu oživení a zlepšení církevního života, přispějí ve vzájemně doplňující se spolupráci duchovní i laici, každý dle svých specifických znalostí, zkušeností a obdarování. To vše nikoliv pouze proto, abychom jako církev přežili, nýbrž abychom splnili nám svěřený úkol, který naše církev, jak věřím, má v tomto světě.

Martin Klofáč

***

V příloze KAVÁRNA Mladé Fronty Dnes byla v sobotu 29. září 2007 publikována mimořádně zajímavá esej z pera Jana Jandourka, spisovatele, nakladatele a komentátora MF Dnes s názvem "Hříšná vlašnost zdejších katolíků".

Přestože článek pojednává o situaci největší církve u nás, velmi mnoho v něm uvedeného se obecně vztahuje

i na ostatní církve, tedy i na Církev československou husitskou.

V příloze Českého zápasu (vydané vlastním nákladem autorů) byl zveřejněn "Pokus o analýzu současné situace v naší církvi v České republice" autorů Mgr. Radka Zapletal a Stanislava Kubína. Co tyto dvě práce spojuje? Zejména snaha o analýzu stavu příčin dlouhotrvajícího duchovního klidu v církevních obcích, fakt, že málokterý duchovní dokáže ze dne na den vytvořit gramotný článek pro noviny, to, že církev vedou biskupové, o kterých by nikdo nic nevěděl, kdyby neměli funkci, to, že do veřejného prostoru církve nevstupuje dokonce ani v otázkách jí blízkých (euthanasie, globální oteplování, korupce předních politiků, financování kultury a církve, návrat církevního majetku, čtrnáct let trávající soudní spory o katedrálu sv. Víta) atd.

Doporučuji, aby si článek "Hříšná vlašnost zdejších katolíků" přečetli pokud možno všichni duchovní naší církve, především pak celý biskupský sbor. A za "Pokus o analýzu současné situace v naší církvi v České republice" nelze říci nic jiného než "Sice s téměř osmnáctiletým zpožděním, ale díky Bohu za ni".

Pavel Hýbl, Šumperk

ZPRÁVY

Modlitba za domov

Zveme vás k 1. Ekumenickému shromáždění na Řípu s bohatým duchovním, kulturním a hravým programem! Přijďte v památný den – 28. října – společně na místo, které je symbolem domova, spojit se ve vděčnosti, radosti i modlitbě a setkat se s bližními různých vyznání a tradic.

Program:

* pout' na Řípu s modlitebními vzásky (10 - 13 h)

* "Kdo zpívá, modlí se dvojnásob" - společný zpěv a modlitby v rotundě sv. Jiří a sv. Vojtěcha (10 - 13 h)

* "Tržiště možností" - výrobky chráněných dílen, fairtrade výrobky, knížky, občerstvení, prezentace a jiné (10 - 16 h)

* Divadelní představení - Vítá Marčík, potulné divadelní společnosti

* Kreativní dílny (10 - 13 h)

* Ekologická stezka na Řípu pro děti (10 - 14 h)

* Hry, soutěže, sportovní aktivity (10 - 14 h)

* Koncerty: ALFA GOSPEL PRAISES, VESELÁ ZUBATÁ, NSANGO MALAMU, TOMÁŠ NAJBRT, PRANIC a další (11 - 16 h)

* "Modlitba za domov" za účasti představitelů církví a zástupců věřících (14 - 15.30 h)

Z Prahy bude zajištěna autobusová doprava (80 Kč/osoba, děti 40 Kč, do 6 let zdarma). Do autobusů se přihlašujte na mailu rip@ekumenic-

Husův sbor v Havlíčkově Brodě oslavil 6. října 80. výročí

karada.cz nebo na tel.: 271 742 326.

Ekumenická rada církví v ČR

Naše církev v Litomyšli

Ve sboru v Litomyšli se konal 15. září vikariátní den. Hlavním důvodem byly dvě velké události: 85 let od vzniku

náboženské obce Litomyšl a 75 let od otevření vlastního sboru na Toulcově náměstí. Naše církev vznikla 8. ledna 1920. Z národních dějin převzala silný prvek sociálního husitství a čistoty v církvi a také vliv spisů Aloise Jiráska. Na založení se významně podílel první patriarcha církve dr. Karel Farský. V březnu 1922 byl vysvěcen Jaromír Metyš knězem. To dalo předpoklad pro ustavení náboženské obce v Litomyšli. Jaromír Metyš ve městě pracoval jako knihovník, farář, učitel náboženství. Neúnavně působil v kulturní činnosti. Byl sbormistrem pěveckého sboru Vlastimil, dirigoval místní filharmonii. Stál u zrodu a založení festivalu Smetanova Litomyšl.

Od roku 1924 se konaly bohoslužby ve sboru Církve evangelické. V roce 1929 prezident Masaryk otevřel v Litomyšli průmyslovou školu za Smetanovým domem. Dne 29. září 1930 církev zakoupila domy č. p. 151 a 152, kde doposud průmyslová škola působila. V domě, kde je nyní fara, byl kdysi litomyšlský špitál a bydlela zde později Magdalena Rettigová. V domě č. 152, kde je nyní sbor, sídlila od roku 1897 Všeobecná řemeslnická škola. Plán na přestavbu vypracoval ing. Petříček z Chocně. Práce byly zadány staviteli Josefu Mikuleckému z Řídkého. Tolik tedy z historie vzniku náboženské obce a sboru.

Dne 15. září si za účasti patriarchy bratra dr. Butty připomněli všichni účastníci dopoledních bohoslužeb tyto významné dny. Pěvecký sbor z Chrudimi doplnil slavnostní setkání. Odpoledne proběhlo literární pásmo "Cesta nenásilí" s texty významných osobností dějin.

Sbor patří k obdivuhodným stavbám v historickém jádru našeho města. Církev československá husitská je církvi moderní, vyjadřující všechny prvky ekumeny.

Jana Krajčířková

Jaroslav Jiráček

KALENDARIUM – ŘÍJEN

15. 10. 1837 - Narodil se v Hořicích u Jičína **Josef Durdík** (+ 30. 6. 1902 v Praze) - filosof, psycholog a estetik. Jeho pedagogická, politická i veřejně prospěšná činnost byla velmi rozsáhlá. V letech 1883-89 byl poslancem zemského sněmu, roku 1890 byl zvolen členem české Akademie, v roce 1892 členem Královské české společnosti nauk v Praze. Angažoval se i v Družstvu pro výstavbu Národního divadla. Byl nejen představitelem herbartismu a propagátorem darwinismu, ale především všestranně humanitně vzdělaným člověkem, který začínal rozborů a překlady romantické poezie (Byron) a sám psal básně a dramata (*Stanislav a Ludmila*, *Karthaginka*). Především je však zakladatelem české moderní filosofické prózy a má velké zásluhy na propracování české filosofické terminologie. Napsal ohromující množství článků a knih: *Všestranná aesthetika* (1875), *Poetika* (1881), *Kritika* (1874), *Dějepisný nástin filosofie novověké*, *Dějiny filosofie nejnovější* a desítky dalších. Byl také vynikající řečník a velký popularizátor moderních přírodovědných poznatků.

16. 10. 1972 - Zemřel v Martině **Ferdinand Čatloš** (* 7. 10. 1895 v Liptovském Peteru) - československý důstojník, slovenský generál a politik.

17. 10. 1892 - Narodil se v Písku **Otakar Jeremiáš** (+ 5. 3. 1962 v Praze) - hudební skladatel, dirigent a pedagog. Složil mj. opery *Bratři Karamazovi* (1922-27) a *Enšpígl* (1949), *Fantazie na staročeské chorály* (1939), melodram *Romance o Karlu IV.*, kantátu pro mužský sbor s orchestrem *Vlčí stopa* (1919-20), dvě symfonie, klavírní *Variace na téma hebrejského chorálu* a další díla. Vydal také cenné příručky o instrumentaci a o dirigování.

17. 10. 1937 - V Teplicích došlo ke konfliktu poslance Sudetendeutsche Partei K. H. Franka se státními úředníky po projevu K. Henleina v místním divadle. Frank napadl policejní asistenci přítomnou na shromáždění. Německá diplomacie využila incidentu k propagandistické kampani proti ČSR.

18. 10. 1787 - Zemřel v Mikulově **Mikuláš Adaukt Voigt** (* 14. 5. 1733 v Horním Litvínově) - osvícenec a historik, který patřil k ústředním postavám, ovlivňujícím na počátku 70. let 18. století formující se novodobou českou vědu. Ačkoliv vyrůstal v německém prostředí, stal se českým vlastencem. Svoji vědeckou činnost postavil do služeb vlasteneckých snah. Společně s I. Bornem a F. M. Pelclem vydal v letech 1773-75 (v latině a němčině) dva svazky životopisů významných českých vědců a umělců od doby Karla IV., *Podobizny vzdělaných mužů*. Ve svém hlavním historickém díle, čtyřsvazkovém *Popisu dosud známých českých mincí* (1771-87), položil Voigt základy české numismatiky. Od roku 1777 působil jako profesor všeobecných dějin na vídeňské universitě. Roztrpčen proticírkevními reformami Josefa II., dal svůj postoj ostenlativně najevo. Musel proto v roce 1783 Vídeň opustit. Zahořklý a chudobný, prožil zbytek života v Mikulově. Zde vznikla jeho poslední práce *O duchu českých zákonů*, obhajoba českého práva a jazyka proti centralizačním snahám Vídně.

18. 10. 1927 - Zemřel v Praze **Josef Thomayer** (* 23. 3. 1853 v Trhanově) - lékař, nejvýraznější a nejrázovitější postava české medicíny na přelomu minulého století. Roku 1885 se stal přednostou české polikliniky, o sedm let později stanul v čele II. české interní kliniky, kde vychoval mnoho výborných odborníků a založil svou vlastní školu. Několika generacím vštípl vysoký ideál lékařské etiky, byl činný ve Spolku českých lékařů, ale i ve Svatoboru a jiných národních kulturních institucích. K tomu se váže i jeho činnost literární, v níž vystupoval pod pseudonymem R. E. Jamot. Byl vlastenec a lidumil - své jmění odkázal Ústřední matici školské, knihovnu a výtvarné sbírky Národnímu muzeu a Národní galerii. V Trhanově vybudoval na svůj náklad chudobinec.

19. 10. 1377 - Sestavena byla definitivní verze poslední vůle Karla IV. (předcházelá varianta z 21. prosince 1376), v níž země Koruny české byly rozděleny: Václav měl vládnout v Čechách, Slezsku, Budyšínsku a Dolní Lužici a současně byl i lenním pánem Moravy, Opavska a lén v Říši; Zikmund měl dostat většinu Braniborska spolu s kurfiřtským hlasem; Jan Zhořecko a zbytek Braniborska a nejmladší syn Jindřich (roku 1378 však zemřel) Lucembursko - to pak připadlo Václavovi.

19. 10. 1747 - Pražská univerzita vydala nový vysokoškolský studijní a zkušební řád, který více přibližoval vysokoškolské studium potřebám tehdejšího života. Zkracoval filosofická studia na dva roky (stala se pouhou "přípravkou"), na lékařskou fakultu zaváděl výuku fyziky, botaniky a chemie, na právnickou fakultu výuku trestního a státního práva a na filosofickou fakultu přednášky z matematiky a etiky. Dozor nad univerzitou přebíral pražský arcibiskup (oslabení pozic jezuitů). Promoce, dříve konané jednou za 5-6 let, se organizovaly každoročně, začalo vydávání vysokoškolských učebnic.

20. 10. 1827 - Císař František I. schválil stanovy České vzájemné pojišťovny. O její založení se zasloužili hrabě F. J. z Wrthby a hrabě J. M. Thun.

21. 10. 1612 - Zemřel v Praze **Jiří Carolides** (*Carlsperga Georgius*) (* 11. 4. 1569 v Praze) - český humanista a básník, který byl považován za jednoho z nejlepších básníků Rudolfova dvora. Sám císař ocenil jeho talent udělením šlechtického přídomku z Karlšperka (*Carlsperga*) a vavřínového věnce. Jeho určitá izolovanost a odtřazení od center vzdělanosti - škol, způsobily, že byl ze svého postavení vytěsňen největším soupeřem J. Campanem Vodňanským. Od té doby se stal jeho nepřitelem a dožil se mnoha zklamání. Přesto však nezahorel na život, jak to sám vyjádřil v básni *Na konci pouti životem*: "Dožil jsem, těšil mne život.... Pestrý byl život můj...". Zemřel předčasně, ale přesto po sobě zanechal mnoho knih, například básnické sbírky *Pamětní verše* (1601), *Prorok Sofoniáš* (1612).

(red)

PRO DĚTI A MLÁDEŽ

JSME JENOM SLUŽEBNÍCI

To říká Pán Ježíš v L 17,7-10. Skončíme-li jednu práci, čekají na nás nové úkoly (jako oráč, který se vrátí z pole, obsluhuje svého pána u stolu). Na obrázku máme dva oráče. Jistě již dobře tušíte, že jsou mezi nimi rozdíly. Najdete je? Je jich celkem pět.

(Řešení z minulého čísla: Bohatství.)

Český zápas

MK ČR E 127 ISSN 0323-1321

Týdeník Církve československé husitské

Vydává Ústřední rada Církve československé husitské, Wuchterlova 5, 166 26 Praha 6

Šéfredaktorka: Dr. Helena Bastlová, redakce: Mgr. Jana Krajčířková, Ivana Kyselová, Mgr. Ervín Kukuczka, Petra Štěpánová, tel.: 220398107, mail: ceskyzapas@ccsh.cz

Tisk: Grafotechna, Distribuce: A.L.L. production s.r.o., F. V. Veselého 15, 190 00 Praha 9